

፳. የጥቃት ስርዓት አስፈላጊ ተስፋል

[תרכ"ב]

במודרש⁵ אם שמווע תשמעו (ויטטס כת' א)
אשרי שמוועותיז ל' ב' ר'
דלהותי דלת לפנימ מודلت כי פירוש
שמוועותיז להיות מוכן תמיד לקבל ולזואין
דברי ה' יתברך. שיש בכל דבר קול דבר ה'
שבכל דבר במאמור נברא ונגנו בו כח דבר ה'
זה השעריך למצווא הארה הגנווה בן"ל.
ויש פנימיות יותר ויורח עד אין שיעור. וזה
שכתחוב לדלהותיז של'א יסביר שכבר בא
להאמרת רק לידע תמייד שעומד אצל הפתחה.
ו זולת מלשון דלות שעל ידי זה נפתח לו
דלת לפנימ מודלה בן"ל. ובפרט באיש
ישראל יש נשמה חיים שומווע תמייד קול
התורה רק שם זה נסתר להאדם. וזה
שכתחוב שמווע תשמעו שישמעו הנשמעו לו.
וצו דער הערין דעם דערעהרין ועד
במודרש⁶ לשומר מוזות פתח' במו שהחמווה
קבוע בר' ע"ש. פירוש שציריך הארים להיות
מוכן תמיד בלי הפסיק רק לשמווע דבר ה'
יתברך. ומAMILא נפתחו לו כבשש עת רצון רק
שייהיה הארים עומדים תמייד אצל הפתחה בן"ל
זהו שמוועותיז לי שככל החוויסים יהוו
מושבכים לקבל ולזואין דבר ה' יתברך לא
לדבר אחר:

5 "אשר אוד שומע לך מוח' אשורי אוטם שומע לך אמר הקביה אשורי לאדם בשעה ששותחו לי, מוח' לשקד על דלתוין אמר הקביה אםalcת להתפלל בזק בית והבט אל העוד על השתחו והזין להתפלל שם אלא אין מטבח להבש דלא לנטים מוללה לשקד על דלמי אין כתיב אלא על דלתוין יברך ולמהן קש השתקה מהנה פסחין ונוזן לך שר ורונו' לשבור מוחות אלא מהו קדשו איז קדשו בר טמא ובו יש מוחה בעבי סבירות אלא מהו קדשו וזה איננה מה מהחפה קר לא חזה זה מabit נבטי ומובן מדרשות אמר הקביה אם תעשה כן וע' שאתמה מקל פון השכינה מה שבב' שאר חזץ כי מוצאי מצע ויזים אמר הקביה מי והוא השם שב ליפת וכבשת ולא מוצא את כבוח' שם איז איז ולא שעד אלא שאר עמד בעית הנבשת והקביה עמדו עלי' מניין שא' אאלקם נגב צבאות אל אמר הקביה ולא דרי' שאת מקלט פון השכינה בברכת הנכונות אל שאתיהם יא' ממש טען ברברת נונן שאטמר' ימי מוציאי מים חאים ופק רצין מה' הי זיהה אם שמעו תשמענו' (ברבר ג').

[תְּרֵלִי'וֹ]

את ה' האמרתו הימים כו' וה' האמיר ב' כו'
(וביטוט כ' י-ה) וזה נהוג בכלל ימים בכ' ביד
בני ישראל לעורר רצון עליון על ידי זה
התעוררותם שלהם. וכן בתיב ש' השש, ו' אני
לודוי וזרוי לי פירוש שליל יידי התקרכבותינו
אליז' וכוכן לתקרכבות מן המשמים כמו
שבתווב (וביטוט ה') כה' אלקינו בכל קראינו
אליז'. וכן בימים אליז' שבני ישראל
מתעוררין בתשובה הוא עת רצון בשמיים:

ר' והותירך ה' לטובה כי (ורדרס כת. יא).
פירוש שלא יבא האדים על ידי
רוב טוביה לנפילה חס ושלום על ידי
התנשאות וכדומה רק שיזהה ויעארתו

² שהיה מקודם. עוד פירוש גבוח יותר שapk
שיתין ה' יתברך רוב השפעה שכ' ובינה אל
ישכח האדם מכל צורכי הגזע וישאר בעולם
זהו לקשר הארת והנשמה גם בגוף והבן:

עוד פירוש והותירך כי על ידי רוב חסדי
ה' ציריך האודם לקבל הבגעה רבה
מוחה החסד עלילון שיהיה בעני עצמו כמושר
כמו שאמרו לשארית נחלתו (מכה ג, ז) מי
ק' שימושים עצמו בשיריים. אך לפעמים על ידי
שפלהות בעיניו מגער בעבודת הבודרא. לכן
נאמר והותירך רק לטובה בנו". ול והבן כי
בראשו בראשון ובראשו שניון ועוד...

פרק ט

פירוש למצוות בחינת היום הזה שהוא שהיין
התגלוות האור בחינת אספלריא דנרהא
גם תוך המעשה ממש שהוא המסתיר
הנקורה הנ"ל. והוא על ידי מצות רכוביב
(משל ג' ב') נר מצוה שכיוון שמצוות הוא
במעשה גשמי ויש בה חיota ה' יתברך
בהצטיין לעשוהה בכך האדם להתרדק על
יריה באור הגנו כנ"ל כמו שכחתי במקומות
אחר. וזהו שכחטו את החוקים כו' בלומר
על ידי המצוות ה' יתברך גנותך לך בח למצוות
בחינת היום הזה גם במעשה. והוא גם
בחינת שבת רכוביב (שםות לא. ט) לעשות
השבת. כי כתיב (חוואל ג' א') ששת ימי^ט
המעשה ייחיה סגור כו'. ופירש א"ז מ"ר
וזל פירוש הפונה קדרים בענין שכחטו בני
ישראל קדשו במחשבה ע"ש. והוא כנ"ל
שבשבת נתגלה המקור והשורש שמשם
גמיש תמיד היהת חדרש לכל הנבראים. ויש
ללומר כן הபירוש מתעטרין בנשמעות חדרתני^י
שנתהדרש החיות שבנשمة בני ישראל.^{טט}
ופירש לעשות השבת שצרכין להביא
בחינת ההתחדשות ה' ג' של השבת תוך ימי
המעשה כמו שכחטו בראשית חכמה שער
הקדושה ע"ש וכמו שכחתי במקומות אחר.^{טטט}
פירוש ובזום השבת יפתח (טטט) גם בימי^{טטטט}
המעשה על ידי בחינת יום השבת כנ"ל.
וכפי מה שהאדם מבירר החיות שבעל דבר
ובעיניו בחודשים נתגלה לו ההתחדשות
באמת והוא שאמורו שמוע בישן תשמע^{טטטטט}
בחודש. שבפי מה שמאמין שיש בחינה גנוזה
מה' יתברך אף שנפטר מכחוץ כך זוכה
להתגלוות הפניימות כנ"ל. וכן נשתווה
ונכרעה. פירוש השתויה שרעצה להכנייע
עצמו ונכרעה לשון נפעל שכפי הרעיון
באמת זוכה להתגלוות האמת להיות נכנע
באמת לאיומיות.

הדרת מהתורה והתיקון הגנוּךְ הוא בಗלות
בנ"ל. ועל ב' אלו הבדיקות מבקשין^ט שיבנה
בית המקדש בר' ווּחַלְקֵינוּ בתורתך. והם ב'
האותות שצרכיך להיות בכל איש ישראל
ברית מילה ותפלין ובשבת קורש מילה
ושבת כמו שכתבו חז"ל^י. והם ב' עניינים
הנ"ל והם תורה שכחוב ושבעל פה. ושבת
הוא בחינת ארץ ישראל ובית המקדש ושיש
בו תיקון הגנוּךְ. لكن יכולין לקבל בחינת
נשמה יתירה והיא הארת הנשמה בגוף
כוב' ל.

[תרכ"ה]

בגמרא ריש "שמוע תשמעו (דברים מה, א) לכנסות דלת לפנים מדלת לשקו על דלתותיהם כר' (משל ח, לד). כי צריך האדם לירע שככל הפתיחה שנפתחה בו אויה פתח לבבו כמו כן נפתח בשורשו למעלה וכל המכובן צריך להיות על פתח השורש שהשמיעה תגרום שמיעה פנימיות אחר קרן נב':

جعفری، مژده ۸۱۵/۰

במדרש תנומא יי' ימים הוה ה' כי מזוכן לעשות את האחים בו' (דברים כט, ט) לכו גرنנה כי נשתחווה ונכרצה כי (קהלת צע, ז) צפה משה רבינו ע"ה שביכורים עתידין לפסק תיקון תפללה בו'. וא"ז מ"ר ז' פירש שגם תפללה הוא ליתן הראשית בכל יום לה' יתברך כמו ביכורים כי ע". ש. אך והשכיות היהים זהה ערך ביאור. ובמדרש² ובריש³ הביאו היהים בכל יום מה היו בעיניך בחדשים. וכי הרצונם להטעות להאדם אף שבאמת אין התהדרשות חס ושלום. אך בכך האדם לחדר כל דבר. כי וודאי יש בחינת התהדרשות בכל דבר שהרי הקב"ה חדש בכל יום תמיד מעשה בראשית⁴, ופירוש המדרש בכל רגע. וגם כי הלא אין דבר בלתי היה ז' יתברך והנקודה שמננו תמיד לעולם לא יתישן כי דבריו חיים ונובעין תמיד. אך כי החושך יבטה ארץ (ישעיה ס, ז), הקליפה הייצוגיות היא? המשתרעת נקודה הנבעת. דכתיב (קהלת א, ט) אין כל חדש תחת השמש והוא הטען וועלם הוה שמתistar ההחדרשות. אך בכך האדם להAIR הנקורה מוחשייכה וזה שכתווב היהים הוה ה' אלקין מצוץ לעשות

¹ "ז' הוון הזה ד' אלקיך מעדך לעשותו" ששי' בראו נשתחה
ונברעה נברכה לפני ד' עשנוי והלא ברירעה בכלל
השתוחזה והשתוחזה בכלל ברירעה ומה תיל' עשתחזה
nbrעה נברכה, אלא עפה משה ברוח הקדש ואוה שברית
המקודש עדיך ללחוב והבטורים עתידין ליטסך, עמד והתקין
ליישראל שיזו מופלclin שלש פעמים בכל יום, לפני
שבכבה הפללה לפני הקביה המכ' מעשים טובים ומכל
הקרנות שכך בתיב' תחנן פולפל קורת לחוף פטרכ' משאת כמי'
מנחת ער' ומשה ובינן אעיפ' שעשו כל מעשים טובים כן'
⁴, שנגור עליל' שלא ליכנס לאוצר הפלפל וארם עכברה נא
ווארואה, ואיל' וקבייה אל' וטוק' רבך אל' עד' בדר' זהה
על' ראש הפסנדי, אך נאמר זי' הוון הזה ד' אלקיך מעדך
לעשווו" (תנ"מ בא' תבא, א).

[ח'רל"ד]

ולא נתן ה'. لكم לב לדעת ועינים כו' ואזנים לשמעו כ' (רברים כט, ג). וקשה כי דור המדבר הוא דור דעתה שעמדו על הר שני, אך לא כתיב לא נתן לכם דעת כי רך הכלבים לב ועינים ואזנים. כי בודאי בשעמדו על הור שני היו כמו בעלי גוף כמו שכותב (שה"ש, ח) נפשו יצאה ברברות' והם ממש דור דעתה בעלי גוף ותיקון הגוף ניתן לבני ישראל בשנכנטו לארץ ישראל. ס/ והכלל שהקב"ה נתן לבני ישראל כי אלו הדברים תורה הקדושה שלמהות לאדם דעת איר ליצאת מהמור הגוף והגשמיות. וארץ ישראל ובית המקדש היא לכרב הגשמיות וחומר הגוף גם כן אל הקדושה להיות חברו הנשמה והגוף ביחד. כמו שכותב (יקרא ט, כט) כי תבאו ונטעתם כו' וזה תיקון הגוף היה חסר להם קודם ביאת הארץ. וכן עתה בגלות שהשahir לנו הקב"ה חתורה הקדושה. ובית המקדש אין לנו. لكن אי אפשר להתקיים בקדושה רך כפי ביטול הגוף לצאת מהגשמיות על ידי

[תרמ"ג]

בפסק (רכיס כה, מ) תחת כר' בשמחה כר'. יי' דמלל שכן במדעה טובה כעוביין לה' יחבר בגולות בש מה' יבא האגדה שהם בחוסר כל שום נכתבה סיבת הגזע יתרבר. ולכן לתקון זה על ידי היפוך לעוברות ה' יתברך גם מותן הדינה היה רצון המקומות ברוך הוא שנעבוד פניו מותן הרוב כל נסיך בבחינת העושר ויש ונסחין העשור קשה משל ז' שלא יובילו לעמוד בנסיך העוניות היה האגולה בהמתקים כמו שאמרו במישנה¹⁸ המקימין סופו לקיימה מעשר ומבטול לבטלה מעוני. ושניהם נתקיכין שלא עבדנו בשמחה כר', ומוכער גם הסיפה של ירי שמתרת לקיים התורה סופנו לקיימה ב... בשם הארי ז'ל¹⁹ פירוש מרובע (ב) לחיות שמח בעבודת ה'.

፳፻፲፭

[תרס"ב]

במדרש ויהי אם שמו תשמע (ורבים כת' א) אשר אדם שומע לי כ' לשקו על דלתה כי משליח ל. דלת לפני מדמתנו כ' ה. התורה אומרת וזה אשר שומע לי של עיד' התורה זוכה לנכונות דלת לפני מדמת שהייא פנימיות העולם. כמו דאיתא² הקב'ה מחרש בבל יום מעשה ברואית מכל שכן שהتورה מתחדשת בכל יום ובemo שאנו ר' יומן מוצך היה (ורבים כת' א) בכל י. י. יום חדש והתפלות דלוות הנפתחים בכל י. ולכן צריכים לעמוד בתפלה מותן דברי תורה⁴ שלמלמות לאדם להתפלל בדלת שלפנים מדמת לבן תיקנו קרייאת שמע קודם התפלה. ואיתא במדרש⁵ שראאה משה רבינו ע' שבית המקדש עתיד לחרב ובכוורים יתבטלו תיקון ג' תפלות בכל י. יום הגם דאיתא⁶ תפלות אבות תקנות זה היה קודם קבלת התורה ותיקנו תחיות דלת החיצון. ואחר כך על עיד' התורה ניתקן פתיחות דלת הפנימי וזה מתקיים בבית המקדש על ידי עבדות הקרבנות. ועתה תיקון משה רבינו ע' ג' תפלות נגד התמידין⁷ וכן כתיב (ורבים כת' י) ועלעבדו בכל לבבכם. עבדה שבבל וז תפלה⁸ ובכל לבבכם ב' לבבות בחינת דלת לפני מדמתם שאבדם כתיב (כראשית ב') וויצר ב' יצירות⁸ ושניהם מתחדשין בכל י. יום. ולכן כתיב בפרשה זו אם שמו תשמע בו' ונתרן ה' אלקיך עלין פירוש שעל ידי התורה מתרוממין בני ישראל להיות נמשך אחר הנגגה פנימיות דלת לפני מדמתם כמו שכתבתני לעיל:

[תרס"א] (5)

במדרש¹¹ והוא אם שמו ותשענו ובריטים א). אשרי אדם שומע לי לשකוד על דלהתי ב' (משל ח. לה). דלהותין יום יומם שמעו שבכל יום יש פטיחת דלהות אלו והם ב' דלהות לצדיקים ולבעלי השובה. הפוחת בכל יום דלהות שעורי מורה. ובוקע תلونי רקייע¹² בקען והוא בכח כמו שהקב"ה חותר התריה לבני ושבה¹³: לשמоро מזוהות פתוח (שת) משמע דקאי על זוגנים מיהודים שנפתחה שעירים גודלים כמו אלול ותשרי דכתייב (שעה נה, ג) בהמצאו. רק שעריך האדם כל ימיו לשומר ולהשתוקק לפטיחת השעריות האלה ואו שבאו ימי רצון אלו מרגיש בהם הארץ. וכפי מה ששוקך על הדלותין יום יום. קר זוכה לפטיחות הנפתחים ביוםיהם מיוחדים. בן¹⁴:

۱۰۷-۱۰۸-۱۰۹-۱۱۰-۱۱۱-۱۱۲-۱۱۳-۱۱۴-۱۱۵-۱۱۶

במדרש⁸ אם שמעו תשמעו (דברים כה, א) אשרי אדם שומע כר' ששמעו עתו לישקוד על דלתותיו (משל ח') לא דלת לפנים מדרלה כו' מוזות פתחי (שם) בשם שאין המזויה זו מן הפתח קר' לא תהיה זו מבתי בנסיות ומדרשות. ממשמעו שנאמר דלתות יום ויום נשמע שבכל יום יש פתיחות ב' הדלתות והם בעצם נקראים יום יום בענין שנאמר יום יום ימעס לנו (תהלים סח, ב) כמו שכחוב בזוהר הקדוש פרשת מקץ שניםים ימים ע'ש. והם שער תורה ותפללה בחינת תורה שבכתב ושבבעלפה. והם דלת לפניים מדרלה. ומה שאמרו שלא תהיה זו מן בתיה בנסיות ובתי מדרשות וכי היה אדם כל היום בבניית הכנסתת. אך הפירוש לזכור בעבודת הבורא יתרברך samo בכל עת וככל מה שעובר לפני יתבונן בו להכניתו לעבודת הבורא זה ענין בני בנסיות. ואחר קר' יכול למצוא בו תורה ללימוד ממנו עובdot הבורא כי כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא למילך מיניה חכמתא סגיאה כמו שבתווב בזוהר הקדוש⁹. ומבתייח הפסוק אם תעשה כן תקבל פי השכינה מועצאי מצא חיים (משל ח. לה). ולשקוד על דלתותיו היא היגיינה אפלו בנסיבות הדלת דכתיב (חזקאל טט, א) שער החצר הפנימית כי ימי המשעה יהיה סגור. ביום השבת וחודש יפתח הם ב' דלתות גן' לשנפותחים בזמניהם מקדושים. אבל נפוחות בני ישראל כל הקדושים גם בימי המשעה על ידי השקיודה על הדלתות ובוכין למצוא חיים ולקבל פניו השכינה כמו שאמר המדרש⁸ ובcheinת בני בנסיות ומדרשות הנ'ל עליהם נרמז הסכת ושם (דברים כו, ט) דרישו חז'ל'י הס ואחר קר' כתה. ה'ס בחינת בית הכנסתת ובכתה בת' מדרשות. והם בחינת שמירה וזכירה: